

Замурували обрій хмари,
І тільки зрідка де-не-де
Зоря у просвітку зійде
І друга їй спливе до пари.

І що для них вітри, дощі —
Вони сіяють у просторі,
Як дві закохані душі
В безмежному людському морі.
